

[Bo Kristensen]

nye job i den private sektor, som i dag kan beregnes til et sted mellem 40.000 og 45.000. Det er den politik, som vi ønsker, og det er den politik, som efter vore bestræbelser på de økonomiske områder nu viser de gunstige resultater.

Må jeg tillade mig at fremdrage OECD-rapporten fra den 26. september, som jo netop fortæller os, at arbejdsløsheden i Europa vil stige fra 31 millioner til 32 millioner arbejdsløse, dog ikke for Danmark. Vi er det eneste land sammen med Vesttyskland og England, som forbedrer vores arbejdsløhedssituation i 1985 med en halv procent. Vi er altså på vej. Det er ikke godt nok – det kan jeg være enig med andre ordførere om – men det er de skridt, som viser os vejen, og det er på den baggrund, vi skal arbejde.

Vi har altså fået en begyndende sænkning af arbejdsløsheden ved at fremlægge en anden økonomisk politik end den, vi var udsat for i perioden 1977–1982, hvor der i den private sektor blev fjernet 150.000 job, og hvor man skaffede et sted mellem 80.000 og 90.000 nye job i den offentlige sektor. Det var vi imod i den periode, og det viser sig jo også nu, at den fremføring, som vi har foretaget under denne regering, giver resultaterne: at vi får jobbene realistisk i den private sektor.

Hvis man fører arbejdsmarkedspolitik, drejer det sig altså om at anlægge en økonomisk politik, som enhver erhvervsleder og samfundet i øvrigt stoler på, og at man forstår baggrunden for, at det er nødvendigt i disse år at føre en genopretningspolitik, som kan give resultater oven i disse sektorer. Det er vigtigt for os at få det økonomiske opsving, således at beskæftigelsen bliver bedre i de næste år.

Da forespørgerne kommer ind på både beskæftigelsessituationen og arbejdstidsproblemerne, vil jeg henvise til, at vi netop i sommerens løb har haft et udvalgsarbejde, som tydeligt fortæller os, at vi skal være meget forsigtige med umiddelbart at gå ned på kortere arbejdstid.

Det konservative folkeparti ser gerne, at parterne på arbejdsmarkedet individuelt som en del af overenskomsten aftaler en kortere arbejdstid, men vi finder, at det er særdeles farligt at gøre det generelt. Det gør vi bl.a., fordi en undersøgelse fra Fyns amt fortæller os, at det vil koste Fyns amt 45 mill. kr. at

gennemføre 1 times kortere arbejdstid om ugen, og det svarer til 2.845 flere i ansættelse i Fyns amt. Det er jo netop at fortsætte den arbejdsmarkedspolitik, som vi oplevede fra 1977 til 1982. Der er altså ingen fornyelse i det. Vi skal efter oppositionens ønske fortsætte efter de gamle travere med hensyn til beskæftigelse i den offentlige sektor.

Den linje tager vi afstand fra, og hvis der skal ske en arbejdstidsforkortelse, må vi indrømme over for hinanden, at det kræver, at der sker omstillinger, omlægninger, rationaliseringer i den offentlige sektor, for der er ikke økonomisk grundlag for, at vi får en kortere arbejdstid uden en form for rationalisering og modernisering i den offentlige sektor. Det hænger sammen, for kronerne er ikke til stede.

Vi er også meget skeptiske over for, om det er muligt på arbejdsmarkedsområdet at tage hensyn til de fem punkter, som arbejdstidsudvalget har opregnet i sommer, og som arbejdsministeren var inde på i sit svar her til folketinget. Vi tror, at det vil blive vanskeligt at gennemføre dem, men hvis der mellem parterne på arbejdsmarkedet kan opnås enighed, er det op til parterne selv at gennemføre det.

Den politik, som denne regering fører, bliver bakket op bl.a. af det økonomiske råd, som påviser, at man ved at føre en indkomstpolitik, hvor en af de væsentligste faktorer er løntilbageholdenhed, opnår tre væsentlige forbedringer i det danske samfund: betalingsbalanceunderskuddet bliver mindre, statens underskud bliver mindre, og vi får en forbedret arbejdssituation; vi får altså flere i arbejde i stedet for at skabe flere arbejdsløse.

Det er den linje, som det de sidste to år har vist sig det kunne betale sig at holde fast. Vi er begyndt på en udvikling, som det konservative folkeparti med alle kræfter gerne vil gøre bedre, og det er den linje, der skal arbejdes på i den kommende tid.

Tørnæs (V):

Den store interesse, socialdemokratiet viser ledighedsproblemet, er meget forståelig, ikke mindst når man tager den udvikling, der skete i ledigheden i socialdemokratiets sidste regeringsperiode, i betragtning. Indtil regeringsskiftet i 1982 oplevede vi en stærkt stigende ledighed, oven i købet så stærkt stigen-